

Марина Хаустова*Харківська державна академія фізичної культури**Харків, Україна***МЕДИЧНА ТЕРМІНОЛОГІЯ ЯК ОСНОВНЕ ДЖЕРЕЛО МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ
ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ ТА ЕРГОТЕРАПІЇ**

Вступ. Поява та розвиток нових для системи вищої освіти України спеціальностей «Фізична терапія» та «Ерготерапія» зумовлені не тільки процесом інтеграції країни до європейської наукової спільноти, а й кризовою соціально-економічною ситуацією, що стала результатом пандемії та наслідків воєнних дій. Гостра потреба надання якісної реабілітації, відновлення життєво необхідних функцій, збереження фізичного та психічного здоров'я населення вимагає підготовки кваліфікованих спеціалістів, які здатні професійно оцінити ураження та обмеження активності, визначити пріоритетність втручання, спланувати індивідуальну програму відновлення та здійснити її. Комунікація є невід'ємною складовою на кожному з етапів роботи фізичного терапевта чи ерготерапевта. Оскільки підготовка спеціалістів у цій галузі має системний характер і передбачає здобуття знань з патоанатомії, патофізіології, патокінезіології, тож обов'язковим є вивчення та оволодіння базовими знаннями анатомічної та клінічної латинської термінології. Знання медичних термінів необхідне під час аналізу діагностичної інформації та консультацій зі спеціалістами з неврології, нейрохірургії, логопедії, психології тощо.

Метою дослідження є удосконалення методів викладання пропедевтичної дисципліни «Латинська мова» студентам, які навчаються за спеціальністю «Фізична терапія», «Ерготерапія» та застосування ними медичної термінології на рівні вільного використання у професійній практиці.

Основними **методами дослідження** обрали порівняння та моделювання.

Результати дослідження та їх обговорення. Традиційний підхід у викладанні латинської мови та медичної термінології полягає в тому, що теоретичний матеріал пояснюється скорочено, розглядаються тільки необхідні для побудови терміна граматичні категорії. Водночас студентам пропонують вивчити велику кількість анатомічних та клінічних термінів, а це спричиняє відокремленість здобутих знань від реалій, з якими стикається випускник закладів вищої освіти, унеможлиблює здобуття таких компетенцій, як здатність застосовувати терміни на практиці, шукати та обробляти інформацію, обґрунтовувати пацієнтам або членам міждисциплінарної команди доцільність окремих заходів фізичної терапії, ерготерапії, а також мінімізує здатність пояснювати патологічні процеси та порушення. Такий підхід ще на етапі навчання призводить до зниження зацікавленості у вивченні предмету. У порівнянні з філологічними та історичними спеціальностями, навчальна програма яких включає контекстуальний метод навчання, де студенти засвоюють лексичний мінімум, аналізуючи певну ситуацію (за схемою: словосполучення-речення-текст або мікроконтекст-макроконтекст), студенти, які вивчають скорочений курс медичної термінології, як наслідок, отримують недостатні та сепаровані від практичного застосування знання.

Доведено, що метод ситуаційного моделювання сприяє набуттю основних технічних та нетехнічних навичок майбутніх спеціалістів у сфері медицини та реабілітології, з-поміж яких уміння інтерпретувати дані досліджень (технічні навички), узгоджена робота в команді та ситуаційна обізнаність (нетехнічні навички) пов'язані з необхідністю швидко і коректно використовувати медичну термінологію. Тому ми пропонуємо, враховуючи міждисциплінарні зв'язки, доповнити традиційні практичні завдання з граматики латинської мови вправами, в яких модулюються певні ситуації. Наприклад, запропонувати студенту прочитати фахову статтю (з фізичної терапії, ерготерапії, реабілітології тощо), вибрати вжиті там терміни, перекласти латинською мовою та пояснити їх значення уявному пацієнту. Для підвищення рівня зацікавленості здобувачів вищої освіти часто використовуються інтерактивні методи навчання. Доцільним бачиться об'єднання методу мозкового штурму та обговорення під час практичних занять, коли студенти самостійно моделюють ситуацію. Наприклад, розділити студентів на дві групи, одна з яких - це уявні пацієнти, які описують свої відчуття, а друга - фізичні та ерготерапевти, що знаходять відповідний латинський термін на позначення частини тіла, симптому, процесу чи патологічного стану (загальна слабкість - *asthenia*, -ae f; біль у м'язах - *myalgia*, -ae f).

Висновки. Рівень підготовки фахівців безпосередньо залежить від здобутих теоретичних знань та практичних навичок. Метод ситуаційного моделювання дозволяє

зацікавити студентів, інтегрувати їх знання і, як результат, досягти рівня вільного використання термінів, грамотної інтерпретації та професійної комунікації в процесі роботи.

Список використаної літератури

1. Артеменко В.В. Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід. Одеський медичний журнал. 2015. №6 (152). С.67-74.
2. Дерев'янченко Н. В., Литовська О. В. Латинська мова та медична термінологія: навчальний посібник (для студентів вищих медичних навчальних закладів). Харків : ХНМУ, 2017. 172 с.
3. Нагачевська С. А. Поєднання традиційних та новітніх форм у викладанні латинської мови студентам-медикам. Людина як цілісність: традиції та інновації: зб. матер. V Міжнар. наук. конф. (20 жовтня 2022 р., м. Одеса). Одеса, 2023. С. 267–269.
4. Українсько-латинсько-англійський медичний енциклопедичний словник: у 4 т. Т. 3. О–С / укладачі: Л.І. Петрух, І.М. Головка. Київ : ВСВ "Медицина". 2016. 744 с.